

Arrest

nr. 57 553 van 8 maart 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 juli 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat V. VANDERMEEREN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 oktober 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 7 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 23 september 2010. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.10.2009 werd ingediend door :

*E., A. (R.R.: 000)
Nationaliteit: Marokko
Geboren te (...)
Adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Qua verblijfsduur zou betrokkene hiervoor eventueel in aanmerking kunnen komen. Hij legt een arbeidscontract voor dd. 23.09.2009 voor onbepaalde duur. Het loon van betrokkene bedraagt volgens dit contract 10,3 euro per uur. De arbeidstijdregeling bedraagt 30 uur per week, waardoor betrokkene aan een bruto maandloon komt van 1339 euro. Het wettelijk bepaalde minimumloon bedraagt echter 1387,49 euro voor een persoon ouder dan 21 jaar (betrokkene is 36 jaar oud; 01.01.1974) (Wettelijk minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij Koninklijk Besluit van 29 juli 1988). Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de instructie van 19.07.2009.

Het feit dat betrokkene sinds september 2003 onafgebroken in België verblijft, hier een nieuw leven heeft opgebouwd, geïntegreerd en werkbereid is, Nederlands heeft geleerd, de normen en waarden van de Belgisch- Europese samenleving heeft overgenomen, een inburgeringscursus wil volgen, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Tenslotte haalt betrokkene aan dat hij naar hier gekomen is vanwege economische redenen. Hij stelt dat er onvoldoende werk is in zijn thuisland Marokko doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding ervan volstaat niet om als grond voor regularisatie aanvaard te worden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste en tweede middel voert verzoeker de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, zoals gelijke behandeling, zorgvuldigheid, wettelijkheid, vertrouwen, redelijkheid en proportionaliteitsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

*“Dat het onredelijk is te stellen dat verzoeker niet in aanmerking zou komen; dat het een administratieve fout geweest is van de werkgever die € 10,30 heeft gehanteerd als uurloon i.p.v. € 10,80 bruto; Dat het verschil slechts €48,49 bedraagt;
Dat deze fout onmiddellijk zou zijn rechtgezet indien verzoeker voor de beslissing nog een schrijven zou hebben ontvangen van tegenpartij om enige toelichting of rechtzetting te geven;*

Dat in bepaalde dossiers DVZ nog enige rechtzetting toelaat vooraleer zij overgaat tot het nemen van een eindbeslissing;

2. Proportionaliteitsbeginsel is niet gerespecteerd

De doelstellingen van de vernietigde instructie zijn om een maximaal geluk te beiden voor een maximaal aantal mensen met een minimum aan leed;

Dat de bedoeling van de instructie was dat wie wil werken en aanwezig was op het grondgebied voor 31.03.2007 de kans krijgt om een arbeidskaart B aan te vragen;

Dat verzoeker werk heeft, wil werken en hij een arbeidskaart B kan aanvragen;

Dat het loon een materiële vergissing betrof, hetwelk onmiddellijk kon worden rechtgezet;

Dat in casu de instructie veel zwaarder wordt gehanteerd dan redelijkerwijs noodzakelijk is;

Dat de gevolgen niet in verhouding staan met het te bereiken doel van de instructie;

Dat de kwestieuze beslissing als gevolg heeft dat verzoeker helemaal niet kan gaan kunnen werken terwijl hij daar wel de kans toe zou hebben;"

2.2 In de repliekmemoirie stelt verzoeker het volgende:

"Dat het gelijkheidsbeginsel geschonden is; Dat in andere dossiers zoals in bijlage bij het verzoekschrift gevoegd DVZ de kans geeft aan de aanvrager om nog stukken bij te voegen of om rechtzettingen door te voeren; Dat verwerende partij dit in dit dossier niet gedaan heeft terwijl het toch duidelijk is dat verzoeker een kans op werk heeft;

Dat het Regeerakkoord niet gerespecteerd werd dat aan de basis lag van de instructie van 9.07.2009, waarvan Staatssecretaris Wathélet gesteld heeft dit te respecteren ondanks de vernietiging van deze instructie door de Raad Van State;

Dat de beginselen van behoorlijk bestuur werden ingeroepen; dat zulks ook afwending van macht inhoudt; dat het Regeerakkoord verkeerd werd gebruikt door verweerder; dat het doel van dit Regeerakkoord was zoveel mogelijk mensen te regulariseren; dat men dit regeerakkoord gebruikt om simpelweg mensen af te wijzen; dat verzoeker kans heeft op werk en perfect aan de criterium 2.8 van de Instructie beantwoordt;

Dat nergens het wettelijk minimumloon correct omschreven werd in de Instructie; dat dit voor leken dan ook moeilijk is om zich tot op de eurocent hieraan te houden als het nergens in de Instructie vermeld staat;

Dat de beslissing op onredelijke wijze werd genomen."

2.3 Uit een eenvoudige lezing van de motieven in de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond is verklaard. In het raam van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid over een ruime discretionaire bevoegdheid om te beslissen welke door verzoekers aangebrachte elementen al dan niet aanvaard worden teneinde een verblijfsrecht toe te staan. Deze discretionaire beoordelingsbevoegdheid heeft de redelijkheid tot grens (RvS 16 juni 2004, nr. 132.494).

Er moet worden benadrukt dat verweerder bij de beoordeling van de elementen 'ten gronde' van de aanvraag, met name of verzoeker in aanmerking komt om gemachtigd te worden voor een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt en aldus een ruime beoordelingsmarge. Verweerder motiveert dat de instructie van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, alhoewel deze is vernietigd door de Raad van State, de criteria zoals beschreven in die vernietigde instructie toch zal blijven toepassen in het raam van zijn discretionaire bevoegdheid. Bijgevolg stelt verweerder in de bestreden beslissing dat de elementen 'ten gronde' worden getoetst aan de criteria zoals beschreven in de vernietigde instructie om te oordelen of een machtiging tot verblijf kan worden toegestaan al dan niet.

Verzoeker betoogt dat de machtiging tot verblijf niet kan worden geweigerd louter op basis van het motief dat hij niet voldoet aan de voorwaarden van het vereiste minimumloon om in aanmerking te komen voor criterium 2.8B. Verzoeker benadrukt dat hij slechts 48,49 € bruto te kort komt om in aanmerking te komen voor het vereiste minimumloon.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht merkt de Raad op dat wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens

voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Criterium 2.8.B. van de vernietigde instructie dat verweerder aldus blijft toepassen, bepaalde het volgende:

“Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.”

Verweerder motiveert met betrekking tot het voorgelegde arbeidscontract van verzoeker het volgende:

“Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Qua verblijfsduur zou betrokkene hiervoor eventueel in aanmerking kunnen komen. Hij legt een arbeidscontract voor dd. 23.09.2009 voor onbepaalde duur. Het loon van betrokkene bedraagt volgens dit contract 10,3 euro per uur. De arbeidstijdregeling bedraagt 30 uur per week, waardoor betrokkene aan een bruto maandloon komt van 1339 euro. Het wettelijk bepaalde minimumloon bedraagt echter 1387,49 euro voor een persoon ouder dan 21 jaar (betrokkene is 36 jaar oud; 01.01.1974) (Wettelijk minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij Koninklijk Besluit van 29 juli 1988). Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de instructie van 19.07.2009.”

In casu heeft verweerder, gebruik makend van zijn ruime discretionaire bevoegdheid, geoordeeld dat om een aanvraag om machtiging tot verblijf toe te kennen, het maandelijks in totaliteit te verdienen bedrag dat wordt uitgekeerd door de werkgever (of werkgevers tezamen) aan de aanvrager die zich beroept op het criterium 2.8.B in haar totaliteit niet lager mag zijn dan het equivalent van het wettelijk minimumloon dat voormelde CAO voorziet, ongeacht de uren die verzoeker presteert. Uit de bewoordingen van de vernietigde instructie en het *vademecum* kan niet afgeleid worden dat verweerder er zich toe verbindt voormelde CAO zonder meer in zijn geheel toe te passen. Uit de bewoording “equivalent aan”, hetzij “gelijkwaardig aan” blijkt enkel dat het minimumloon in de zin van de totale bezoldiging per maand, niet lager mag zijn dan het equivalent van het minimumloon voorzien in voormelde CAO, in casu niet lager dan het bedrag van 1387,49 euro per maand. Deze redenering vindt steun doordat in het *vademecum* wordt uiteengezet dat “Een bezoldiging gelijk aan het wettelijke minimumloon kan verkregen worden door verscheidene arbeidscontracten” terwijl voormelde CAO enkel zijn toepassing vindt bij voltijds tewerkgestelde werknemers.

Verzoeker betwist niet dat hij een contract heeft voorgelegd met een loon van 1339 euro bruto per maand. Zoals de bestreden beslissing stelt, is het bedrag 1339 euro lager dan het wettelijk bepaalde minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988 met name van 1387,49 euro per maand voor een persoon ouder dan 21 jaar (wat verzoeker is). De bestreden beslissing steunt aldus op een correcte feitenvinding. Het gegeven dat verweerder zich beroept op de CAO nr. 43 om het begrip “minimumloon” in de zin van de totale bezoldiging per maand, in te vullen is niet kennelijk onredelijk nu deze CAO het gewaarborgd minimumloon vastlegt voor 3 categorieën van voltijdse werknemers waarbij verweerder de laagst betaalde categorie in aanmerking neemt en anderzijds het de aanvrager toegelaten is verschillende contracten voor te leggen.

De Raad herhaalt dat het verweerder toekomt, binnen de ruime discretionaire bevoegdheid waarover hij beschikt, te bepalen welke invulling hij geeft aan de minimum te voorziene totale bezoldiging per maand, die een aanvrager zal dienen te ontvangen. De wetgever heeft geen wettelijke criteria vooropgesteld waaraan de aanvraag moet voldoen om gegrond te worden verklaard. Door binnen het kader van zijn discretionaire bevoegdheid de elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als ware het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag kan aan verweerder geen onredelijkheid worden verweten. Het komt de Raad niet toe zich in de plaats te stellen van verweerder met betrekking tot de beoordeling ten gronde van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Verweerder put deze ruime discretionaire bevoegdheid uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het staat verweerder vrij te bepalen op basis waarvan hij een machtiging tot verblijf toekent. Deze vrijheid wordt begrensd door de redelijkheid. De Raad concludeert dat, waar verweerder

gebruik maakt van de hoegrootheid van een loon voorzien in de CAO nr. 43 als begrenzing van de totale maandelijkse bezoldiging die een aanvrager dient te verdienen, verzoeker niet aantoonde dat het de redelijkheid overschrijdt. Het feit dat hij slechts 48, 49 euro bruto te kort komt, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat in de beslissing voor de begrenzing van de totale maandelijkse bezoldiging wordt gerefereerd naar de hoegrootheid van een loon voorzien in de CAO nr. 43 en dit niet onredelijk is. Aangezien in de bestreden beslissing op redelijke wijze wordt vastgesteld dat het bruto maandloon niet voldoet aan het wettelijk bepaalde minimumloon en in die zin is gemotiveerd, dat bovendien wordt verwezen naar de vooropgestelde voorwaarden van punt 2.8.B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 waarvan verzoeker de toepassing heeft gevraagd en die verweerder in zijn beoordeling ten gronde herneemt, kan de Raad geen willekeur vaststellen. In tegendeel, door voor de begrenzing van de maandelijkse bezoldiging te verwijzen naar het wettelijk bepaalde minimumloon, vertoont de beslissing een zekere continuïteit. Een schending van het gelijkheidsbeginsel en van het materiële motiveringsbeginsel kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Verzoeker betoogt dat het bedrag vermeld op de arbeidsovereenkomst een materiële vergissing is die hij onmiddellijk zou recht hebben gezet indien hij van verweerder een schrijven zou hebben ontvangen met de vraag om toelichting of rechtzetting van het bedrag. Thans legt hij overigens een arbeidscontract voor met het door de werkgever aangepaste bedrag uurloon. In bepaalde dossiers laat de Dienst Vreemdelingenzaken de rechtzetting toe.

De Raad kan slechts opmerken dat verzoeker met zijn beschouwingen niet aantoonde dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt. Verzoeker heeft een arbeidsovereenkomst ingediend op 6 oktober 2009 en heeft verweerder niet gewezen op de "*materiële vergissing*" van het bedrag terwijl hij tot 7 juli 2010 daartoe de kans had. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Aan verweerder kan niet worden verweten dat hij op grond van de arbeidsovereenkomst en de stukken concludeert dat verzoeker niet aantoonde over een loon te beschikken equivalent aan het wettelijk bepaalde minimumloon. Van het bestuur kan niet worden verwacht aan te nemen dat het vermelde bedrag een "*materiële vergissing*" betrof. Het bedrag is met de hand ingevuld en de overeenkomst is door beide partijen voor akkoord ondertekend. Waar verzoeker verweerder verwijt geen "*rechtzetting*" of "*toelichting*" te hebben gevraagd, dient de Raad op te merken dat de bewijslast in hoofdzaak van de regularisatieaanvrager rust. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Verzoeker heeft op 6 oktober 2009 een arbeidsovereenkomst voorgelegd met als bruto uurloon 10, 30 euro. Verzoeker legt thans een arbeidsovereenkomst voor met als bruto maandloon 1404, 00 euro. Verzoeker had de mogelijkheid om zijn aanvraag ingediend op 6 oktober 2009 aan te vullen met bewijsstukken dienaangaande tot 7 juli 2010. Er zijn acht maanden verlopen tussen het indienen van de aanvraag en het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker had in die tijdspanne de kans om stukken te bezorgen en aan te tonen dat het bedrag een materiële vergissing betrof. Verzoeker zet thans niet uiteen waarom hij het thans bijgebrachte stuk niet tijdig kon indienen terwijl hij kennis had van de voorwaarden bepaald in de vernietigde instructie. De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te voldoen aan het criterium 2.8B van de vernietigde instructie, rust op de aanvrager. Waar verweerder oordeelt dat verzoeker niet voldoet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, toont verzoeker niet aan dat de motivering kennelijk onredelijk is. Evenmin kan worden vereist dat verweerder, voor elke aanvraag waaruit een inkomen blijkt lager dan het wettelijk bepaalde minimumloon, een 'rechtzetting' of 'toelichting' vraagt. De Raad wijst er bovendien op dat de zorgvuldigheidsplicht vereist dat alle terzake dienende feitelijke gegevens van de zaak dienen in rekening te worden gebracht. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste gegevens. Verzoeker maakt in het licht van zijn betoog niet duidelijk dat verweerder de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet heeft gestoeld op een correcte feitenvinding zodat hij dienvolgens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk maakt.

Verzoeker stelt dat het proportionaliteitsbeginsel is geschonden doordat de bestreden beslissing niet overeenstemt met de doelstelling van de vernietigde instructie om een maximaal geluk te bieden voor een maximaal aantal mensen.

De Raad verwijst naar de bespreking hierboven en de vaststelling dat verweerder de criteria zoals die werden bepaald in de instructie herneemt en de aangehaalde elementen ten gronde toetst aan die criteria. Verweerder oordeelt op basis van de gegevens waarover hij kennis had op het ogenblik van de bestreden beslissing. Verzoeker betwist dit niet. In de mate verzoeker het niet eens is met beoordeling van de feiten merkt de Raad op dat dit niet volstaat om de motivering te weerleggen. Verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat de bedoeling was van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om een “*maximaal geluk*” te bieden aan zij die een arbeidsovereenkomst konden voorleggen doch voor zoverre deze arbeidsovereenkomst aan een aantal voorwaarden voldeed en de aanvrager over een inkomen beschikt equivalent aan het wettelijk bepaalde minimum. Verzoeker kan daarom niet worden gevolgd waar hij stelt dat de “*instructie veel zwaarder wordt gehanteerd*”. Waar verzoeker stelt dat hij niet kan gaan werken terwijl hij daar wel de kans toe zou hebben, merkt de Raad op dat verzoeker te allen tijde een nieuwe aanvraag kan indienen. In de mate verzoeker aan de Raad vraagt de opportuniteit van de beslissing te beoordelen, dient de Raad te herhalen dat hij niet bevoegd is om in de plaats van verweerder de feiten opnieuw te beoordelen. Waar verzoeker betoogt dat het wettelijk minimumloon nergens correct werd omschreven in de vernietigde instructie, uit verzoeker kritiek op de criteria zoals die werden bepaald in de vernietigde instructie waarvan de beoordeling niet toekomt aan de Raad. Waar verzoeker kritiek heeft op het feit dat verweerder voor de beoordeling van de aanvraag ten gronde de criteria ‘herneemt’ zoals deze werden bepaald in de vernietigde instructie verwijst de Raad naar de bespreking hierboven.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel, proportionaliteitsbeginsel of machtsafwending werden geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Voor het overige blijft verzoeker zijn eigen standpunt herhalen zonder daarmee aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze is genomen. De aangevoerde kritiek in het verzoekschrift geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. De door de verzoeker aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen.

De middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN